

П. Г. УДХАУС
УФИ, ФРЕДИ И
ПЕХЛИВАНИТЕ

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Разговорите в пушалнята на клуба „Гъртеите“ се въртяха около организирането на желаещи да ходят в Албърт Хол да наблюдават шампионата по борба и един Харабия предложи да поканят Уфи Просър да бъде включен в експедицията.

— Уфи — подчерта той — има повече пъпки, отколкото човек с вкус би понесъл, и може би е най-близката прилика до парче сирене, някога произведено от човешката цивилизация. Но Уфи има едно забележително достойнство, което дори компенсира останалите му дефекти. А това е изумителната банкова сметка, а повече от ясно е, че ако се намери правилен подход към него, той би могъл да развърже малко кесията и да почерпи една вечеря след състезанията.

Предложението бе прието радушно и когато Уфи влезе малко покъсно, Харабията отправи поканата си. За всеобщо учудване, вместо да се почувства поласкан от оказаната чест, милионерът на Клуба се отдръпна с явно отвращение и ужас. При споменаването на думата „борба“, на лицето му се изписа неприязън.

— Борба? — каза той. — Искате да харча пари за състезания по борба? Искате да плащам в брой, за да гледам гнусното гърчене на двама шкембести малоумници, които си губят времето, въргаляйки се върху тепиха и се държат като пощурели остеопати^[1]? Борци ли? Как пък не! Изметът на земята. Иска ми се да изкопая една дълбока дупка и да събера всички борци по света, та да ги напъхам вътре, след като първо съм ги одрал с тъп нож и съм ги пекъл на бавен огън. Борци, а? Познай! Пфу, фу, ба, да! — каза Уфи Просър, завъртя се на петите си и излезе.

Една Скица наруши неловкото мълчание:

— Знаете ли какво мисля? — попита той. — Смятам, че Уфи не обича борците.

— Абсолютно същата мисъл ми хрумна и на мен, докато четях между редовете — съгласи се Харабията.

— Съвършено прави сте — обади се един Симпатията. — Интуицията ви не ви е подвела. Тъкмо щях да ви предупредя, когато той влезе. Наскоро Уфи се беше замесил в една авантюра, свързана с борци, и изгуби доста пари. А вие знаете как преживява раздялата с пари.

Слушателите кимнаха. Когато ставаше дума за финанси, страстите на техния колега бяха пословични. Поне веднъж всеки един

от присъстващите се бе опитал да бръкне в милионите на Уфи Просър, но винаги без успех.

— Затова той не си говори вече с Фреди Уиджън. Чрез него се беше забъркал в тая работа. Благодарение на Фреди, Джас Уотърбъри влезе в живота на Уфи. А щом веднъж Джас Уотърбъри влезе в живота ти, както ми каза Фреди, можеш спокойно да кажеш сбогом поне на част от имуществото си.

— Не си спомням дали друг път съм ви споменавал за Джас Уотърбъри. Разказвал ли съм ви за онзи купон на Вечерта на Аматорите в Ботълтън Ийст, когато Фреди пя, а на пианото му акомпанираше някаква тлъста особа, която Фреди бе намерил някъде из квартала? Да? Та значи, това е Джас Уотърбъри. По-късно същата вечер, по време на скандал в някаква кръчма се случило така, че Фреди спасил живота му и по силата на това оня мазник постоянно навестяваше Клуба и редовно изсмукваше от своя храбър спасител суми, вариращи от шест пенса до два шилинга. Сигурно ще си кажете, че ако човекът X спаси живота на човека Y, би трябвало първият да смуче пари от втория, а не обратното, но *noblesse oblige* на Уиджънови не позволява на Фреди да гледа по този начин на нещата. Той признава претенциите на Джас Уотърбъри и все още му позволява да го дои.

— Поредицата от събития, за които става дума в моя разказ — продължи Симпатията — започна да се реди или както се казва там за поредиците преди близо месец. Била една ветровита сутрин около средата на май, когато Фреди, излизайки от Клуба, срещнал Джас Уотърбъри на стълбите пред входа. Няколко шилинга сменили притежателите си и тъкмо Фреди си тръгвал, когато другият увиснал на ръкава на палтото му и го задържал.

— Само секунда, друже — казал Джас Уотърбъри. — Искаш ли да спечелиш малко мангизи?

И Фреди, който се надявал да изкара малко мангизи още от времето, когато го изгониха от първата му детска градина, отговорил, че е много заинтригуван от думите на Джас.

— Ето, това е приказка — усмихнал се дебелакът. — Това е духът, който искам да виждам. Мога да те включа в най-голямата далавера след Монетния двор. Само ми отпусни двеста лири за текущи разходи и започваме.

Фреди се засмял глухо и безрадостно. Единственият път, когато имал на разположение такава сума, било когато чичо му, лорд Блистър, го помолил да подържи портфейла му, докато си изчетка цилиндъра.

— Двеста лири? — казал той. — По дяволите, Джас Уотърбъри, по начина, по който произнасяш тази сума, човек би си помислил, че съм Уфи Просър.

— Уфи Колко?

— Просър. Най-богатият в Търтеите. Копринено бельо, скъпи обувки, винаги с цвете в бутониерата, целият в пъпки, всяка една е получил заради литрите марково шампанско и винаги със забележителна издутина при вътрешния джоб, където държи балата с парите. От него искай двеста лири, мой заблудени приятелю от мас, а не от бедния просяк, който съвсем скоро не ще може да си осигури и насъщния хляб, освен ако гарваните не свършат своето.

И точно когато щял да продължи с още малко сардоничен смях при мисълта, че някой може да го сбърка с плутократ, Джас Уотърбъри произнесъл тези исторически думи:

— Защо не ме запознаеш тогава с този свой приятел-джентълмен? Ако се съгласи да инвестира — получаващ твоята комисионна.

Фреди го изгледал втрещено. Ако някой само преди половин час му бе казал, че ще погледне Джас Уотърбъри и той ще му се стори почти красив, той би се отнесъл към това с насмешка. Но сега се случило точно това.

— Комисионна? — прошепнал той. — По дяволите, това е вече разговор. Отиваме още сега и ще го намерим. Колко е часът? Единайсет и половина? Ще го сварим да закусва.

Мисията им се увенчала с голям успех. На следващата сутрин седях на бара и си напарвах сливиците, когато Уфи нахлу и от факта, че погледът му блестеше, а пъпките лъщяха, аз усетих, че е открил начин как да увеличи отвратително голямата си банкова сметка. В спокойно състояние, както знаете, очите на Уфи са като на умряла риба, но когато си мисли, че е открил начин да увеличи отвратително голямата си банкова сметка, те се озаряват от странен блясък.

— Ей, вие — каза той, — разбирате ли нещо от борба? Професионална борба, имам предвид. Без никакви правила^[2]. Възможност за големи залагания, нали така?

Казах, че винаги съм бил на същото мнение, особено по̀ на север.

— Така казва и моят човек, Уотърбъри — обясни Уфи. — Вчера Фреди Уиджън ми домъкна някакъв образ на име Уотърбъри, да сме се запознаели, и той ми направи предложение, което изглежда страхотно. Явно познава някой и друг борец и иска да вложи двеста лири за начален капитал, като схемата е следната: той наема зала в някой от северните индустриални градове, разгласява двубоя, прибира и паричките. Казва, че спокойно може да обяви събитието за Европейско първенство, защото там, на север, кой ли ще ти знае дали еди-кой си е шампион или не. След това организираме реванш, след това финален двубой за определяне на победителя, а после — всичко отначало някъде другаде. Ще паднат купища пари.

Сърцето ми посърна при мисълта, че Уфи ще печели още пари, но трябваше да се съглася. Такава поредица от състезания при всички положения е обречена на успех. В онези индустриални градове на север кръвта е много буйна и на практика беше сигурно, че жителите ще дотичат в тръс с хиляди.

— Днес следобед отивам в една кръчма в Барнс да огледам момчетата. Според Уотърбъри, няма съмнение, че са първо качество. Сигурно ще спечеля цяло състояние. Разбира се, трябва да плащам заплати на борците, делът на Уотърбъри, на Фреди плащам десет процента комисионна, но и при това положение печалбите трябва да са огромни.

Той облиза устните си и чувствайки, че може би и моят час е дошъл, аз го помолих за пет лири назаем до сряда. Той каза: „Не, в никакъв случай!“ и с това епизодът приключи.

В два часа същия следобед Уфи отпрашил в двуместната си спортна кола към „Белият елен“ в Барнс и в три без двацет, Джас Уотърбъри, по-мазен от всякога, го запознал с двамата борци свободен стил.

Изживяването било зашеметяващо. Той ми каза, че първото му чувство било на учудване — как е възможно толкова човешка плът да се събере на едно място. Ако някой канибалски вожд ги видел, би изцвил от радост и веднага би се хванал за ножа и вилицата с чувството, че най-после службата по снабдяване си е свършила работата; а ако решиш да ги свариш заради лойта, можеш да изкараш

достатъчно за свещи, с които жителите на Барнс да си светят година и четвърт.

Ако трябва да съм по-обстоен, двойката се състояла от един страшно затлъстял грубиян, който приличал на горила, която чудесно се е справяла с тонове банани, и втори страшно затлъстял грубиян, пред когото и хипопотам би изглеждал елегантен. Двамата притежавали малки блестящи очички, никакви чела и повече косми по тялото, отколкото бихте си помислили, че е възможно.

Джас Уотърбъри ги представил:

— Господин Порки Джъп и господин Плъг Бошър.

Господата Джъп и Бошър казали, че са щастливи да се запознаят с Уфи, но Уфи не бил сигурен, че би могъл да погледне на нещата от този ъгъл. Минало му през ума, че ако се разхожда по тиха уличка някоя безлунна вечер и трябва да срещне двама души — това били двамата, които би желал да срещне последни. Целият им вид създавал впечатлението, че никой не е в безопасност, ако те не са вързани с най-здравите вериги.

Това убеждение се засилило по време на демонстрацията по борба свободен стил, която устройли специално за него. Било нещо като да си свидетел на бой между двама грубияни от каменната ера. Те пръхтели, сумтели, търкаляли се, скачали един върху друг, хващали се един друг за гушите, нанасяли си удари по лицето и правели най-невероятни неща със stomасите си. За Уфи останало мистерия как не се залепили един за друг.

Когато тази оргия свършила, той бил целият блед под пъпките си и дишал тежко като елен, подгонен от глутница ловджийски кучета, но с твърдото убеждение, че точно такава нещо трябва да се пробута на дрипльовците от севера. Щом се съвзел, той казал на Джас Уотърбъри, че веднага ще подпише чек и след като направил това, те се разделили; Джас и човекоподобните се отправили към някаква къща извън града, където последният щял да контролира подготовката им далеч от изкушенията на големия град, а Уфи — към дома в своя удобен двуместен автомобил с мисълта, че в най-скоро време банковата му сметка ще се подуе все едно е хванала воднянка.

Първоначалното му намерение, отчасти, за да държи бащински под око инвестицията си, а и защото искал още веднъж да види как масовите убийци правят пируети върху стомаха на противника си,

било в близките дни да хвърли едно око на тренировъчния лагер. Обаче поради една или друга причина все не можел да го направи и затова цели две седмици продължавал да носи зараза из столичния град.

Както и да е, Уфи предполагал, че Джас Уотърбъри държи нещата под контрол. Представял си го как се поти във и около къщата, без да се щади — неизлично петно върху местния пейзаж. Точно затова много се изненадал, когато една сутрин Фреди нахлул в Клуба и му казал, че въпросният нехранимайко го чака в приемната.

— Изглежда сломен и зловец — казал Фреди. — Когато ми поиска два шилинга, беше толкова отнесен и странен. Мислиш ли, че нещо лошо може да се е случило с нашия план?

Точно това си мислел и Уфи. Присъствието на тази лоена топка на Доувър Стрийт, когато би трябвало да се търкаля някъде из глухата провинция, го хвърлила в размисъл. Запътил се към приемната, последван от Фреди, и намерил Джас Уотърбъри да дъвче изгаснала пура и да оглежда програмата на Клуба одобрително.

— Хубаво местенце си имате тук — казал Джас Уотърбъри.

На Уфи не му било до празни приказки.

— Остави сега това хубаво местенце. Какво става с твоето хубаво местенце? Защо не си в къщата при главорезите?

— Точно така — допълнил Фреди. — Мястото ти е при тях.

— Истината е там, приятели — казал Джас Уотърбъри, — че възникна неприятна ситуация и си помислих, че трябва да я обсъдим. Двамата се скараха. Приятелството се пропука, ако разбирате какво искам да кажа и като че ли работата отива на по-зле.

Уфи не схванал нищо от тези думи. Нито пък Фреди. Уфи попитал какво, по дяволите, значение има това, а Фреди попитал какво значение има това, по дяволите.

— Сега ще ви кажа какво значение има това, приятели — казал Джас Уотърбъри, затъквайки пурата зад ухото си с физиономия на тайно страдаща бучка маргарин. — Докато не оправим тази пукнатина, провалът ни е абсолютно сигурен.

И с няколко думи им обяснил ясно цялата сериозност на ситуацията.

Професионалната борба, както изглежда, е крайно деликатна и прецизна работа, с която не можеш просто ей така да се захванеш,

разчитайки на добър резултат само на моментно вдъхновение. Случаите на нанесени тежки повреди от удари като тези, извършвани от Порки Джъп и Плъг Бошър, се шлифват само с постоянни репетиции; всеки един ход, чак до скърцането със зъби, се премисля внимателно в тихото уединение на кабинета и се шлифова до най-малката подробност с търпение и упоритост. В противен случай нещата не изглеждат както трябва и публиката негодува. Следователно, най-важното нещо, което трябва да изпитват един към друг борци, които подготвяш да излязат на арената, е взаимна симпатия и сърдечно желание да си сътрудничат. И съвсем доскоро такава симпатия съществувала между Порки Джъп и Плъг Бошър в изобилие, като всеки един помагал на другия безкористно за доброто на представлението.

За да им даде пример за какво става дума, Джас Уотърбъри им разказал как един ден Порки дошъл, след като се бил отдал на размишление за известно време, и предложил на Плъг да го фрасне по носа, защото това щяло да има страхотен ефект и не почувствал нищо след удара, освен съвсем незабележимо гъделичкане. След това, за да не остане назад в добронамереността си, Плъг оставил стомаха си незащитен на разположение на другия, подканяйки го да скача върху него до насита; той имал толкова много стомах, че едва би забелязал, ако някой прави скок-подскок върху него.

— Просто двама много добри приятели — казал Джас Уотърбъри, — като ония там, как им бяха имената, от библията. Беше прекрасно да ги наблюдаваш как работят. Но сега така са се озверили, че не мога да кажа какво ще излезе от цялата тази работа. Ако не се беше появила тази пукнатина в отношенията, щяхме да имаме едно хубаво вълнуващо представление, забавно и пълно с напрежение от началото до края, но ако продължават да се сърдят един на друг, нищо няма да се получи. Всичко ще свърши за две минути, защото Плъг може когато си поиска за две минути да насмете Порки, дори само с една ръка. И тогава какво? Хората ще започнат да ни замерят с празни бутилки и да викат: „Измама!“

— Това е без значение — казал Уфи, посочвайки добрата страна. — Нали ще са си платили билетите?

— Ами реваншът? Ами решаващият мач? Ако първият двубой се провали, другите пред празни трибуни ли ще бъдат?

Едва тогава двамата слушатели разбрали накъде бие Джас и Фреди, целият разтреперан при мисълта, че може да изгуби комисионната си, изплакал горчиво и трескаво заръфал дръжката на чадъра си. Що се отнася до Уфи, на лицето му се появил страдалчески израз, който се местел от пъпка на пъпка като алпийска коза от скала на скала и с неизразимо усилие попитал докъде е стигнал разривът между двамата. Наистина ли отношенията между двамата джелати са станали толкова обтегнати?

— Все още си говорят.

— Това е добре.

— Не, не е добре — поправил го Джас Уотърбъри. — Защото всеки път, щом си отворят устите, то е, за да си отправят хапливи забележки. Казвам ти, ако искаш отново да видиш парите си, трябва да дойдеш и да се опиташ да ги вразумиш.

Уфи казал, че двуместната му кола е пред Клуба и че е нужно веднага да тръгват. Фреди също искал да отиде, но Уфи не му позволил. Когато целият си разтреперан и в погледа ти се чете само катастрофа, не ти трябва никакъв Фреди Уиджън. Джас Уотърбъри попитал Фреди дали може да му заеме два шилинга, Фреди му отговорил, че вече му е дал. Джас Уотърбъри казал: „О, извинявай, забравих. Ето виж, това показва до каква степен ме е разстроила тази история“ и заедно с Уфи отпрашили.

Да кажа, че Уфи целият треперел, означава, че давам много повърхностна картина на чувствата му. Те били такива, че само гений като Шекспир би могъл да ги запечата на хартия и при това само ако вложи цялото си старание.

Това, което смаяло Уфи най-много, било мистериозността на случката. Та значи тези двамата, които очевидно били два мозъка с една мисъл от години, се скарали неочаквано и изведнъж вековното им приятелство отишло по дяволите. Защо? По каква причина? Напрасно търсил отговор.

Като че ли пътували часове, докато стигнат до целта. Когато стигнали, само един поглед бил достатъчен за Уфи да разбере, че Джас Уотърбъри знае много добре на какво се вика пропукване на отношенията. Двете горили били в най-хладни отношения. И когато ги видял да се борят, той разбрал какво точно Джас бе имал предвид.

Нямало никаква тръпка в цялата работа. Плъг Бошър все още фрасвал Порки Джъп по носа, но някак хладно и бездушно, а когато Порки скачал върху корема на Плъг, правел го с безразличие и равнодушие, което, ако се представело пред публика, която си е платила, празните бутилки щели да заваят като градушка.

Уфи останал за вечеря и след това, когато Порки и Плъг отишли да спят, без да си кажат лека нощ, Джас Уотърбъри го погледнал с отчаяние, ясно изписано на цялото му мазно лице. И ако душата му не се гърчела в терзания, то било единствено поради факта че нямал такава.

— Сам виждаш. Никаква надежда.

Но Уфи изненадващо се оживил. Бързата му мисъл показала извора на бедата. Когато е заложил пари, умът на Уфи е като бръснач.

— Нищо подобно — отвърнал той. — Гор е главата, Джас Уотърбъри. Всичко е наред. Слънцето все още грее.

Джас Уотърбъри отговорил, че не вижда никакво слънце, а Уфи казал: „Може би си прав, но както си грееше досега, така скоро ще изгрее отново“.

— Нещата стоят съвсем просто. Дойде ми наум веднага, щом седнахме за вечеря, ако на това му викаш вечеря. Всичко това се е случило, защото тези двама изкормвачи имат диспепсия^[3].

Събеседникът му повдигнал вежди и промълвил едно „По дяволите“. Къде се е чуло и видяло борец да страда от диспепсия, попитал той невярващо, добавяйки, че някога познавал един, дето я карал само на пача и сладолед, поливайки ги обилно с газирана лимонада — питие, към което бил силно прирастен.

И което е още по-интересно, много добре му се отразяваше. Приличаше на разцъфнала юнска роза.

— Възможно е — казал Уфи. — Без съмнение борците ядат почти всичко. Независимо от това, има граница, след която човешкият стомах, бил той и на борец, не може да издържи и тази граница е вече достигната. В този случай дори премината. Храната, която току-що опитахме, беше такава, каквато само млада лешоядка би стотвила на съпруга си лешояд. Когато бях малък, имах един козел, който обичаше да похапва месингови дръжки за врати. Този козел би отказал тазвечерната пържола с искрено отвращение. Кой се занимава с готвенето тук? Лукреция Борджия?

— Идва една жена от селото.

— Тогава ѝ кажи да си иде в селото и да си стои там, а аз ще се разтърся из някоя добра агенция утре и ще намеря някой, който разбира от готвене. Скоро ще забележиш разликата. Порки Джъп ще грейне в усмивка, а Плъг Бошър ще подскача до небето. След точно една седмица очаквам уверено да дъвчат ушите си и да се фрасват по носовете със старата любов и колегиалност.

Джас Уотърбъри казал, че вярва в правотата на Уфи, а Уфи казал, че отлично знаел, че е прав.

— Уха, хванахме ги натясно! — извикал Джас, заразен от ентузиазма на Уфи. — Затова казваше, че слънцето ще грейне отново зад облаците, а? Всичко си идва на мястото. Няма нужда да ходиш в агенция да ти съдерат кожата. Ще се обадя на моята племенница.

— Имаш племенница? — попитал Уфи, изпитвайки съжаление към нещастното момиче.

— Имам три племенници — казал Джас Уотърбъри със самодоволството на богаташ. — Въпросната ми племенница работи като прислужница в кухнята на Грийн Стрийт в Мейфеър. Тя готви за семейството, когато готвачката отсъства, и всички са много доволни от нея.

Уфи се замислил и решил, че няма причина да не ангажира тази Миртъл Кутис, както се оказало, че ѝ е името. Той знаел, че кухненските прислужници в Мейфеър са специалисти по печеното и вареното, а освен това споделял нежеланието на събеседника си да плаща такси. Разбрали се, че щом се върне в столицата, ще ѝ напише писмо с подробна информация за обстоятелствата, което направил рано на другата сутрин.

Миртъл Кутис се оказала точно типа племенница, която човек очаква да има Джас Уотърбъри. Изразът на лицето ѝ, а и цялата физиономия, напомняли на умряла риба в кална локва. Носела очила с телени рамки, над тях рижа коса и в добавка към това говорела носово. Но на Уфи не му трябвала нито Венера Милоска, нито Елена от Троя; трябвал му първокласен готвач и поверителният разговор с нея го уверил, че кухнята на тренировъчния лагер може да бъде поверена в ръцете на тази грозотия.

Готвачката казала, че е научила всичко необходимо и показала препоръки от предишни работодатели, за да покаже, че може да

приготвя всичко — от супа до клечки за зъби.

И така, въпросната Миртъл била инструктирана да се свърже с агенцията си и да обясни, че ѝ се налага незабавно да напусне заради болен човек у дома, а още на следващия ден Уфи я закарал в къщата с целия ѝ багаж и рижка коса. Той останал за обяд, за да се запознае с качествата ѝ и останал напълно задоволен от нейната виртуозност. Тя им поднесла питателна супа, от тези, които се залепват за ребрата и карат космите по гърдите да растат, след това пържола и пай с бърбечета и зеленчуци, последван от мармаладено руло със стафиди, което просто се топяло в устата.

Ефектът от тези подобрения в кухнята върху двамата мастодонти бил мигновен. Те тътнали супата като в розов сън и ехото от пляска в стомасите им още не бил отекнал, когато последвал още един — този на възродената братска обич, който на тласъци възвърнал добротата у тях.

Когато мармаладеното руло със стафиди било употребено по предназначение, всички неразбирателства и неприятности били забравени. Двамата касапи се гледали един друг със старата сърдечност. Гласът на Плъг Бошър, когато молел Порки Джъп да му подаде хляба, навсякъде би минал за гукане на гургулица. Същото се отнасяло и за Порки Джъп, когато отговарял: „Ето, аверче, гепи!“.

Уфи така се прехласнал, че буквално отишъл в кухнята и дал на Миртъл Кутис цели десет шилинга. А когато Уфи доброволно се разделя с десет шилинга, можете да сте сигурни, че нещо го е разтърсило из основи.

На път за дома внезапно му хрумнало, че чудесен завършек на този ден би било да отстрани Фреди Уиджън от мероприятиято и по този начин да се освободи от неговите десет процента комисионна. Още от самото начало възприемал задължението да отделя по десет процента от печалбата за Фреди като нож в сърцето си. Така че когато го срещнал в Клуба и Фреди започнал да разпитва какво е положението на фронта, той го изгледал с опечален и отчаян поглед и му казал, че всичко е отишло на вятъра. Неразбирателството между двамата, казал му той, стигнало дотам, че всички надежди за помирение изглеждали напразни. Така че, не виждал никакъв смисъл да продължава в опитите си да измъкне нещо от трудовата класа на Йоркшир и решил да зареже целия проект.

И когато, както можело да се очаква, Фреди изстенал: „О, смърт, къде е твоето отровно жило“, Уфи положил любящо ръка на рамото му и му казал, че точно разбира как се чувства.

— Това, което най-много ме притесняваше, бе мисълта за теб, Фреди, стари приятелю. Знам колко много се надяваше на тези десет процента. Първото нещо, което си казах, бе: „Не бива да разочаровам добрия стар Фреди“. Знам, че това е нищо в сравнение със сумата, която щеше да спечелиш, но ето ти десет шилинга. Да, да, настоявам. Само ми подпиши една бележка, чиста формалност, нали разбираш, че приемаш това като компенсация и всичко ще бъде наред.

Фреди го послушал, очите му плувнали в сълзи на благодарност и това било всичко.

През следващите дни не вярвам някой да е срещал по-жизнерадостен милионер от Уфи Просър. Когато идваше в Клуба, той си подсвиркваше, тананикаше си мелодийки, когато се размотаваше между масите, а веднъж, както бе седнал на бара, буквално запя. А когато Фреди, който случайно в този момент беше там, изрази учудване от тази негова веселост, той обясни, че просто крие чувствата си.

— Трябва да се държим като англичани. Гордо изправена глава, нали?

— Да, наистина — каза Фреди.

Докладите на Джас Уотърбъри само подклаждали повишеното му настроение. Джас Уотърбъри пишел, че всичко вървяло по мед и масло. От ден на ден братската любов цъфтяла и процъфтявала. Порки Джъп бил предложил, когато скочи върху корема на Плъг Бошър, вторият да го ухапе за глезена, а Плъг Бошър бил казал, че ще го направи с удоволствие, но само ако Порки Джъп го ухапе по носа. Джас Уотърбъри пишел още, че Уфи пропуска много, като не е там да опита ирландската яхния на Миртъл и добавял, че Плъг Бошър е прибавил още два-три сантиметра към талията си.

Толкова розова била описаната картина, че Уфи, след като попял в бара, отишъл да попее и в приемната и присъстващите там казаха, че никога не са слушали по-жизнерадостен репертоар. Катсмийт Потър-Пирбрайт го сравняваше с трелите на славей. Нямало никакво съмнение — в този момент Уфи Просър бил на върха на щастието.

Точно затова последвалата телеграма от Джас Уотърбъри предизвикала у него разтърсващ шок. Един следобед Уфи влязъл в Клуба с песен на уста и намерил телеграма в пощенската си кутия. Отворил я небрежно, без никакво предчувствие за надвисналата катастрофа, и само миг по-късно се чувствал така, сякаш Порки Джъп бил скочил върху корема му.

„Хуквай бързо насам, приятелю“ — пишел в телеграмата бизнес партньорът му, внимавайки, въпреки емоциите от това, което се било случило, да съкрати телеграмата до минимум. „Ново пропукване в отношенията. Надвиснала нова катастрофа. Поздрави. Уотърбъри.“

Бих описал душевното състояние на Уфи като тревожно, защото ще ми бъде трудно да намеря подходящо прилагателно, за да опиша чувствата му в онзи момент. Тази телеграма му нанесла такъв удар, че той почувствал стомаха си като съд за биене на масло.

До този момент Уфи бил убеден, че повече неприятни инциденти няма да има и си представял как с усмивка ще внася пачка след пачка в банката, а банковият служител ще подсвирва от учудване, удивен и респектирай, заглеждайки се в сумите, които Уфи внася. А сега... Започнал да си мисли, че някакво проклетие тегне над започнатото дело.

Когато пристигнал в къщата, се здрачавало. Въздухът бил прохладен и ароматен, а залязващото слънце хвърляло последни отблясъци към градината, дърветата и малката морава. На същата тази морава той забелязал Порки Джъб да къса листенцата на една маргаритка и да си мърмори „Обича ме, не ме обича“. Недалеч Плъг Бошър, въоръжен с джобно ножче, дълбаел в кората на едно дърво сърце, пронизано със стрела. Никой не забелязвал присъствието на другия.

На прага стоял Джас Уотърбъри и наблюдавал замислено двамата. Мрачното му лице се прояснило, когато съзрял Уфи Просър, и двамата влезли в къщата.

— Видя ли ги, приятелю? — попитал той. — Видя ли какво правят? Значи няма нужда да ти обяснявам. Картичката е ясна.

Уфи отстъпил назад, защото другият дишал тежко в лицето му, а първото нещо, което разумният човек прави, когато Джас Уотърбъри диша в лицето му, е да отстъпи колкото е възможно по-назад. Когато Уфи отвърнал, че иска да му се обясни всичко, Джас Уотърбъри го

попитал дали е видял маргаритката и сърцето, пронизано от стрела. Ако е видял, значи всичко трябвало да е ясно.

— Те са съперници в любовта, приятелю, ето какво се случи. И двамата са влюбени до уши в Миртъл.

Уфи бил толкова пошашавен от новината, че в този момент и с пръст да го бутнел някой, щял да падне, защото не схванал никакъв смисъл в думите на другия. С неимоверни усилия успял да напрегне мозъка си и погледнал Джас Уотърбъри втрещен.

— В Миртъл?

— Точно така.

Уфи все още не схващал нищо. Той се облещил още повече.

— В Миртъл? — повторил той. — Чакай, чакай. Казваш, че тези два мазола обичат Миртъл? Това нещастно създание? Да не говориш за някоя друга Миртъл? Имаш предвид онова създание в кухнята със смачкано рибешко лице?

Джас Уотърбъри го погледнал с накърнено честолубие.

— Бих нарекъл Миртъл много красиво момиче.

— А пък аз не.

— Ние даже много си приличаме.

— Точно това искам да кажа — казал Уфи. — Трябва да погледнеш истината в очите. От къде на къде някой ще се влюбва в Миртъл?

— Нали знаеш как готви?

Едва сега Уфи проумял, че това е възможно. Самият той бил лаком шопар и добре разбирал колко силно влияние би могло да окаже менюто на Миртъл Кутис върху двама мъже, които доскоро са били измъчвани от диетата на предишната готвачка. Сетил се, че хора като Порки Джъп и Плъг Бошър гледат практично на живота. Те не търсят у жената грация и красота. Те си затварят очите за рибешки лица и носов говор, а се концентрират върху сочната пържола, умело приготвените зеленчуци и топящия се в устата пудинг със стафиди. Красотата отминава, а тези неща — не.

— Но това е ужасно! — извикал той.

— Още по-ужасно за мен — добавил Джас Уотърбъри. — Щукнало им е, че тя счита борбата за просташка. И двамата са решили да зарежат този спорт и да се захванат с нещо друго. Вчера чух Плъг да я пита дали би могла да се влюби в ченге. Няколко пъти хващам Порки

да чете обяви за задочен курс как могат да се спечелят много пари като се отглеждат ангорски зайци. Ако ме попиташ дали изгледите са черни, ще ти отговоря: „Да, приятелю, по-черни от ноктите на Плъг Бошър“. Не виждам никакво бъдеще за това начинание.

При тези съдбовни думи Уфи се дотърлил до прозореца. Имал нужда от въздух. Поглеждайки навън, видял, че Порки Джъп е приключил с късането на листенцата на маргаритките. Бил отишъл до мястото, където Плъг Бошър дълбаел сърцето в кората на дървото и наблюдавал работата му с нескрито презрение. Не казал нищо, но погледът му действал на другия като лоша рецензия в раздела за изкуство на „Спектейтър“. С намръщен поглед Плъг Бошър прибрал джобното си ножче и се отдалечил.

— Видя ли? — казал Джас Уотърбъри. — Така се държат един към друг сега. Съперници в любовта.

— А тя кого от двамата харесва? — попитал Уфи вяло.

— Никого не харесва. Постоянно им го повтарям, но те не ми вярват. Не можеш да налееш акъл в тиквата на борец. Порки казва, че има нещо в начина, по който го гледа и е убеден, че би имал успех, ако Плъг не им се бъркал постоянно. Плъг пък казва, че само трябва да се заслушаш в учестеното дишане на момичето, щом го види, за да разбереш, че работата му е опечена. Само дето всеки път, щом се намери да излее сърцето си, все нещо му пречи и това нещо е Порки. Те са суетни и това е проблемът с тях. Всички професионални борци, които познавам, си мислят, че са Кларк Гейбъл. Обаче виж какво, приятелю, имам една идея.

— Хващам се на бас, че нищо не струва.

— Нищо подобно. Гениална е. Хрумна ми ей така, докато си говорихме. Представи си, че някой отнякъде дойде и ги елиминира и двамата. Загриваш ли? Красавец, светски човек от столицата.

Уфи не подозирал, че може толкова да бъде впечатлен от този мазньо, но трябвало да признае, че това, което предлагал, било доста разумно. Казал на Джас Уотърбъри, че в тази идея има нещо и Джас Уотърбъри отвърнал, че е убеден в това.

— От едната страна имаш две мутри, които са съперници в любовта — продължил той, уточнявайки идеята си, — а от другата — идва някакъв друг и ги прави на маймуни. Какво се получава? Двамата

се съюзяват. Толкова мразят третия, че старите дрязги са забравени. Човешка природа.

При други обстоятелства Уфи вероятно би отбелязал, че проблемът е в това, че Порки Джъп и Плъг Бошър не са хора, но той бил твърде развълнуван, за да помисли за това. Затова потупал Джас Уотърбъри по гърба и му казал, че е гений и Джас Уотърбъри скромно отговорил, че си е такъв от дете.

След малко ентузиазмът на Уфи започнал малко да изстива. Мисълта, която се въртяла в главата му, била, че тази работа е точно за Фреди Уиджън, защото Фреди бил от тези хора, които могат да се влюбят във всичко. Но не можел да потърси помощта на Фреди. А с изключение на него никой друг не би се справил със задачата. Не можеш ей така да отидеш при някого и да му възложиш ролята. Това би означавало изтощителни обяснения, а човек в никакъв случай не би желал да посвети целия свят в тайните на професионалната борба.

Уфи изложил мислите си пред Джас Уотърбъри, който искрено се учудил.

— Аз имах предвид теб — казал той.

— Мен?

— Точно така.

Уфи се облещил.

— Очакваш от мен да ухажвам това...

Той млъкнал, а Джас Уотърбъри казал със студен глас: „Това какво?“. Уфи, който не искал да нарани роднинските му чувства, използвал думата „момиче“ вместо „грозилище“, която тъкмо се канел да употреби, а Джас Уотърбъри казал, че това е единственият начин.

— Искаш да защитиш инвестициите си, нали? Не искаш всичките тези пари да ти изтекат между пръстите, нали? Какво тогава?

Мазнъто улучил право в целта. Последното нещо, което Уфи искал, било да изгуби каквито и да е пари. Истина било, че следващото нещо, от което се страхувал, било да ухажва Миртъл Кутис, но както колегата му бе отбелязал, друг начин нямало.

— Добре — казал той с глас като на първи бас в операта, заболял от възпаление на сливиците. — Как да започна?

— Покани я на малка приятна разходка с колата — предложил Джас Уотърбъри.

И така, Миртъл Кутис била призована да си сложи шапката, палтото и малко парфюм, а Уфи я извел на малка приятна разходка с колата.

Когато се завърнали, доста развълнуван и дишайки доста тежко и през носа, Джас Уотърбъри казал, че лечението е показало вече някои резултати. Ревността, това „зеленооко чудовище“, тичайки след тях и хапейки ги по глезените, накарала Порки Джъп и Плъг Бошър да наблюдават старта на експедицията със скърцане на зъби, изпълнени с омраза погледи и едва парфюмът на Миртъл Кутис се стопил във вечерния бриз, когато двамата си говорили приятелски и сърдечно за първи път от много дни насам.

Темата на разговора, както и предполагал Джас Уотърбъри, била Уфи и всички неща, които не харесвали у него. Порки критикувал пъпките му, Плъг — малките му бакенбарди, а всеки един от тях бил съгласен със забележките на другия. На няколко пъти Плъг казал, че Порки направо му взимал думите от устата, а когато Плъг описал Уфи като изчадие адово, Порки казал, че Плъг се изразява изключително точно. С две думи, било истинско удоволствие да ги слушаш.

— Имам чувството, че пробойната започва да се запущва. Чух два пъти Плъг да нарича Порки „авер“, а в очите на Порки се четеше обич, когато Плъг каза, че му напомняш градско конте от някоя комедия и би било добре, ако отидеш на кино и се видиш отстрани на какво приличаш. Аз също дадох едно рамо, като им казах, че от седмици се увърташ около Миртъл, носиш ѝ цветя и я водиш на кино, така че още един напън и всичко ще е наред. Сега ти остава да я целунеш.

Уфи се олюлял.

— Да я целуна?

— Това е стратегически ход.

— Но, по дяволите...

— Хайде, хайде, хайде — казал Джас Уотърбъри укорително, — не искаш да провалиш цялата работа за една нищо и никаква целувка. Помисли си за претъпканата зала в Хъгърсфийлд — заувещавал го той, защото точно в този цветущ град възнамерявали да открият турнето. — Помисли си за редиците столове, изпълнени до пръсване. Помисли си за мангизите, които ще съберем от продадените билети. Отправи поглед към правостоящите в дъното. И след като направиш това,

помисли си за мача реванш и за решаващия мач, и всички онези мачове в Лийдс, Уигън, Мидълзбро, Шефийлд, Съндърланд, Нюкасъл, Хъл и къде ли не още.

Уфи затворил очи. Резултатът бил мигновен. Затова престанал да се колебае и настроението му се повишило. Вярно било, че много от билетите, за които ставало дума, щели да бъдат само от по един шилинг, но Джас Уотърбъри споменал за билети от по десет шилинга, а когато човек започне да пресмята в десетици, цялата сума скоро се превръща в купища пари. Когато отново отворил очи, в тях блестял кураж и твърда решимост. За миг го споходила мисълта, че по-скоро би се спуснал по Ниагарския водопад затворен в буре, отколкото да целуне Миртъл Кутис, но засега никой не искал от него да се спуска по Ниагарския водопад затворен в буре.

— Всеки момент тя ще сервира вечерята — казал Джас Уотърбъри. — Ако побързаш, можеш да я свариш в коридора.

И така, Уфи побързал, и сварил Миртъл Кутис в коридора. Щом погледът му се спрял на рижавата ѝ коса и рибешкото ѝ лице, той още веднъж изпитал съжаление, че Фреди Уиджън не е под ръка. Може би нямало нито едно момиче на света, включително и Миртъл Кутис, което Фреди не би целунал с удоволствие. Било крайно мъчително да разполагаш с такъв специалист и да не можеш да използваш услугите му. След това Уфи си спомнил за десетте процента комисионна на Фреди и куражът му се възвърнал.

Миртъл Кутис толкова много приличала на чичо си, че да я целунеш било равносилно да целунеш Джас Уотърбъри, но Уфи се справил. Затваряйки очи, защото така се чувствал по-комфортно, той отдал душата си на Бога и я притиснал здраво в прегръдките си. И едва направил това, когато два кански писъка раздрали въздуха, а една здрава ръка се стоварила върху дясното му рамо. В същия момент друга ръка, също толкова здрава, се стоварила върху лявото му рамо. Уфи отворил очи и видял двете гори да го гледат с цялото отвращение, което добрите хора изпитват към клубните Донжуановци. Сърцето му направило три салта и се ударило в зъбите му. Уфи не бил преценил тази възможност.

— Ммм-м-м! — казал Порки Джъп.

— Ммм-м-м! — казал Плъг Бошър.

После и двамата казали в един глас: „По дяволите!“

— Хей! — казал Порки. — Градското конте се забавлява с невинни момичета през свободното си време, а? Ей сега ще те разкъсаме.

— На малки парченца — включил се и Плъг Бошър.

— Да, на малки парченца — казал Порки Джъп, съгласен с предложението на приятеля си. — Когато приключим с теб, и майка ти няма да те познае.

Уфи, след като успял да върне сърцето си на мястото му, отвърнал, че няма майка, а двете горили казали, че това е без значение. Това, което имали предвид, било, че ако случайно Уфи има майка, тя нямало да го познае, и разговорът заплашвал да стане съвсем неясен, когато Джас Уотърбъри взел думата.

— Момчета, момчета — казал той помирително, — нещо не сте разбрали както трябва. Неправилно осъждате господин Просър. Няма нищо лошо в това един джентълмен да прегръща годеницата си, нали така?

Порки Джъп погледнал Плъг Бошър. Очите му станали толкова малки, че почти не се виждали, но Уфи съзрял в тях агония. Плъг Бошър погледнал Порки Джъп и било видно, че ако имал чело, то щяло да бъде сгърчено от мъка.

— Ммм-м-м! — казал Порки. — Това вярно ли е?

— Ммм-м-м! — казал Плъг. — Истина ли е?

— Разбира се — казал Джас Уотърбъри, — че е истина. Нали така, господин Просър?

Уфи, който от самото начало на разговора започнал да позеленява, побързал да потвърди, че Джас Уотърбъри е съвършено прав. Никога не бил харесвал този човек, но сега изпитвал уважение към някои негови ценни качества. Джас бил човек, който здраво стои на краката си и казва точната дума на точното място. Сигурен съм, че ако в този момент Джас Уотърбъри бе поискал от Уфи два шилинга назаем, другият би се разделил с тях без много увъртания.

В този момент Миртъл Кутис съобщила, че вечерята е сервирана и всички се отправили към трапезарията.

На масата царяло мълчание. Винаги е трудно да се разменят закачки, когато петдесет процента от компанията е с разбити сърца, а тези на Порки и Джъп били направо смазани на пихтия. Когато си топвали хапки хляб във вкусния сос, го правели вяло и с нескрита

апатия гонели из чинията парченца от мармаладения пудинг. След приключване на вечерята те тъжно се отправили към градината. Джас Уотърбъри ги последвал, без съмнение, да ги утешава. Уфи останал на мястото си, запалил цигара и се почувствал както пророка Данаил след битката с лъвовете.

И все пак, въпреки че преминал през кръговете на ада и му трябвало още поне половин бутилка шампанско, за да възвърне предишния си дух, той бил щастлив. Порки Джъп и Плъг Бошър се сдобрили и щели да дадат най-доброто, от себе си пред критичните жители на Хъдърсфийлд, а това било най-важното. Уфи извадил молив и хартия и започнал да изчислява очакваните приходи, пресмятайки, че поне в първите шест реда местата ще бъдат по десет шилинга.

Когато Джас Уотърбъри се върнал, Уфи все още се занимавал с това. Още първите думи на лоената топка сковали в лед градината на мечтите му.

— Приятелю — казал Джас Уотърбъри направо, — загубени сме. Всичко отива по дяволите.

— Каркво? — извикал Уфи.

Той искал да каже какво, но в този момент на вълнение глътнал цигарата си и това му попречило да артикулира правилно.

— По дяволите! — повторил Джас Уотърбъри. — По-дяво-ли-те! Всичко пропадна.

— Какво искаш да кажеш? Сега те се обичат като братя.

— Да — казал Джас Уотърбъри, — но са решили да зарежат борбата и да заминат заедно за Африка, където силата се цени и истинският мъж е господар на себе си. Казват, че след всичко това, което се случи, сърце няма да им дава да се борят един с друг. Как се казваше тази дума, дето започва с „и“?

— Коя дума, дето започва с „и“?

— Нали точно това те питам. А, сетих се. Ищах. Казват, че нямат ищах. Порки казва, че вече не иска да го удрят по носа, а Плъг казва, че самата мисъл някой да му скача върху корема го отвращава. Попарени от титанична, невъзможна любов, те са решили да се скитат из Африка и да станат други хора. Ето това е, приятелю. Много жалко, много жалко.

Последвала дълга пауза. Уфи, замислен за десетте шилинга, които дал на Фреди, се гърчел като перка на вентилатор, но в погледа

на другия усетил, че неговите мисли не са толкова мрачни. Миг по-късно Джас разкрил мислите си.

— Е, поне от едно нещо трябва да сме доволни — казал той. — Приятно е да знаеш, че Миртъл ще бъде щастлива. Не съм и мечтал за по-добър съпруг. Трябва да започнеш да ме наричаш вече чичо Джеймс — казал Джас Уотърбъри с мила усмивка.

Уфи се втренчил в него.

— Нали не си мислиш сериозно, че ще се ожения за проклетата ти племенница?

— Нямам проклета племенница. Имам три племенници и всички те са прекрасни момичета, а най-скъпа от тях ми е Миртъл. Не искаш ли да се ожениш за нея?

— За нищо на света!

— Какво? След като обяви годежа пред свидетели? — Джас Уотърбъри свил устни. — Не си ли чувал за нарушен обет? Има още едно нещо — продължил той. — Не знам как момчетата ще приемат това, казвам ти направо, не знам. Няма да им хареса. Страхувам се, че отново ще започнат да те разкъсват на малки парченца. Това можем да уточним, като ги поканим и ги попитаме. Момчета — извикал той от прозореца, — ще влезете ли само за минутка?

На Уфи му трябвали около трийсет секунди да намери разрешение на въпроса. Погледнал Джас Уотърбъри в очите и го попитал:

— Колко?

— Колко? — Джас Уотърбъри изглеждал озадачен. После лицето му се прояснило. — А, сега те разбирам. Искаш да кажеш, че искаш да отмениш годежа и се чувстваш длъжен като джентълмен да компенсираш разочарованието на Миртъл. Е, това е някакво решение. Сумата трябва да бъде доста сериозна, като вземем предвид нейната мъка и отчаяние.

— Колко?

— Бих казал хиляда лири.

— Хиляда лири!

— Две хиляди лири — поправил се Джас Уотърбъри.

Добре — казал Уфи. — Ще ти подпиша чек.

Може да ви се стори странно, че човек като Уфи, който обича парите повече от дясното си око, толкова лесно се съгласил да плати

две хиляди лири. Може даже да ви се стори, че тази част от разказа не звучи много правдоподобно. Но трябва да си спомните, че двамата палачи точно в този момент влизали в стаята с малки святкащи очи, ръце като бутове и мускули като железни обръчи. Освен това една мисъл се зареяла като семе от магарешки бодил в главата на Уфи. Тази мисъл била, че би могъл да отпраши с колата за Лондон още същата вечер и рано на другата сутрин да отиде в банката и да анулира чека. По този начин всички неприятности биха били избегнати. Уфи бил готов дори да преглътне загубата от две пени за пощенска марка, след като тази криза спешно трябвало да се разреши.

Така той подписал чека и Джас Уотърбъри го сложил в джоба на панталона си.

— Момчета — казал той, — това, което исках да ви кажа, е, че ми се налага тази вечер да замина. Имам малко работа в града.

— Аз също — казал Уфи. — Най-добре е да тръгвам още сега. Лека нощ на всички, лека нощ, лека нощ.

Джас Уотърбъри го изгледал удивен.

— Ей, чакай малко. За Лондон ли тръгваш?

— Да.

— Тази вечер?

— Да.

— А рожденият ден на Миртъл? Не си забравил, че е утре, нали? Не можеш да тръгнеш тази вечер, приятелю. От няколко седмици тя очаква с нетърпение да я целунеш на сутринта и да ѝ подариш диамантеното украшение или каквото там си ѝ обещал.

Уфи се плеснал по челото.

— Направо бях забравил за това. Трябва непременно да съм в Лондон рано сутринта, за да го купя.

— Аз ще го купя вместо теб.

— Не. Искам сам да го избира.

— Виждам изход — казал Джас Уотърбъри. — Набери ѝ букет от диви цветя. В края на краищата, по-важно е чувството, отколкото самият подарък. Плъг и Порки ще ти помогнат да набереш цветя, нали момчета?

Двете горили изръмжали утвърдително.

— Той просто трябва да е тук за рождения ден на Миртъл, нали така, момчета?

Последвало ново ръмжене.

— Не трябва да го пускате да избяга.

Двамата обещаха и го сторили.

Когато Джас Уотърбъри станал и казал, че трябва да побърза, ако не иска да изпусне влака, Уфи се опитал да го последва и да хукне към двуместната си кола, но две огромни ръце се стоварили върху раменете му отново, а той се стоварил като обезкостен на стола. Необезпокояван, Джас излязъл.

Когато, седмица по-късно, на излизане от Клуба Фреди Уиджън видял Джас Уотърбъри, той се стъписал от изрядния му вид. От глава до пети Джас бил пример как трябва да бъде облечен елегантният мъж. Обувките му блестели на слънцето като жълти диаманти, а само шапката му струвала поне трийсет шилинга. Джас обяснил, че имал късмет при последните си инвестиции и поводът, по който търсел Фреди, бил да му съдейства за членство в Гъртеите. И тъкмо казал, че всички подробности оставя на Фреди, когато се появил Уфи Просър. При вида на Джас Уотърбъри, от устата на Уфи се изтръгнал такъв животински вой, че по думите на Фреди, ако човек си затворел очите, можел да си помисли, че се намира в зоологическата градина в клетката на лъвовете. В следващия момент Уфи се вкопчил в мазната плът на Джас и се опитал да му отскубне главата.

Фреди не си падал особено по Джас Уотърбъри и щял да бъде първият, който би аплодирал, ако той се подхлъзне на бананова кора и си изкълчи глезена, но човешкият живот си е човешки живот. Той освободил гърлото на мошеника от ръцете на Уфи и Уфи, след като направил опит да ритне Джас Уотърбъри по пиццала, хукнал по улицата и се загубил от погледа му.

Джас Уотърбъри взел шапката си, която отлетяла в югозападна посока и оправил гънките на костюма си. След което се хванал за главата и изразил искрено учудване, че е още на мястото си.

— Уф! — казал той. — Разминах се на косъм. Целият ми живот мина като на лента пред очите ми.

— Лош късмет — съгласил се Фреди с полагаемото се съчувствие в гласа. — Трябва да е било ужасно.

Джас Уотърбъри се замислил. Като че ли нещо размишлявал.

— Отново спасяваш живота ми, приятелю — казал той най-накрая. — Знаеш ли, ако бяхме в Китай, сега трябваше да ми дадеш

всичко, което имаш, цялото си имущество, ако разбираш какво имам предвид.

— Така ли?

— Точно така. Такъв е законът в Китай, когато спасиш на някой живота.

— Какви магарета са тези китайци — чистосърдечно се възмутил Фреди.

— Никак даже — казал Джас Уотърбъри. — Мисля, че е много добро правило. Не можеш просто ей така да спасяваш човешки животи, без да страдаш за това. Както и да е, няма да съм жесток към тебе. Какво ще кажеш за десет шилинга?

— Добре — казал Фреди. — В края на краищата, *noblesse oblige*, нали така?

— Прав си — казал Джас Уотърбъри.

— И дума да няма — казал Фреди.

[1] Остеопатия (мед.) — лекуване чрез разтривки и масаж на гръбначния стълб и костната система — Б.пр. ↑

[2] Без никакви правила — става въпрос за кеч — Б.пр. ↑

[3] Диспепсия (мед.) — лошо храносмилане — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.